

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at Justitsministeriets Opmærksomhed var bleven henledet paa Sandsynligheden af, at der i en nærmere Fremtid maatte søges tilvejebragt yderligere Plads til Anbringelse af sindsfyge, blev der under 5te August 1897 af Ministeriet nedsat en Kommission under Forsæde af Dekanen ved det kgl. Sundhedskollegium Dr. med. F. C. Lehmann til at tage de herhenhørende Spørgsmaal under Overvejelse. Denne Kommission, der foruden af den nævnte Formand bestod af senere afdøde Professor, Dr. med. C. G. Gædeken og de daværende Overlæger ved Statens fire Sindsfygeanstalter, afgav det følgende Mar sin Betænkning. Denne, der vil findes som Bilag til nærværende Lovforslag, indeholder dels en nærmere Redegørelse for Trangen til ny Anstaltspladser, dels Forslag med Hensyn til Tilvejebringelsen af saadanne.

I førstnævnte Henseende paavises det, at der efter den seneste, i 1895 tilendebrogede Udvidelse, nemlig den i Lov Nr. 93 af 14de April 1893 omhandlede Udvidelse af Anstalten ved Middelfart, i alt have Plads paa Statens Sindsfygeanstalter til 2,060 Patienter, der fordele sig med 480 til Anstalten ved Bordingborg, 700 til Anstalten ved Middelfart, 540 til Anstalten ved Aarhus og 340 til Anstalten i Viborg.

Kravet om Oplagelse af syge er imidlertid større, end at det har kunnet tilfredsstilles herved. For Viborg-Anstaltens Bedkommende, der for Tiden er bestemt for de dybest sunkne, uheldbrekelige Patienter, bliver der saa godt som udelukkende Spørgsmaal om ledige Pladser ved Dødsfald, og Tilgangen er derfor i høj Grad begrænset. For de andre Anstalters Bedkommende er Forholdet det, at de ingenlunde kunne fyldestgøre de til dem stillede Oplagelseskrav, — og dette gælder i forøget Omfang tillige den Tid, der ligger efter Afgivelsen af Kommissionens Betænkning. Forholdet er ikke blot det, at Anstalternes Plejestiftelser ikke have kunnet modtage de uheldbrekelige Patienter, der søgtes optagne; men ogsaa adskillige heldbrekelige Patienter, hvis betimelige Optagelse i Reglen maa anses for en ubetinget Velfærdssag, have maattet afvises eller henvises til at vente til bedre Tider. For Bordingborg-Anstaltens Bedkommende er i Aaret 1900

afvist i alt 94 Patienter, for Middelfart-Anstaltens Bedkommende i alt 116 (hvoraf dog ingen friske Tilfælde), og for Aarhus-Anstaltens Bedkommende 64 (alle uheldbrekelige), medens i Viborg Aaret sluttede med en Ekspertanceliste paa 34 Patienter.

Medens nu efter Kommissionens Skøn Antallet af Pladser paa Statens Sindsfygeanstalter maatte bringes op til ca. 3,000, for at en i Fremtiden betryggende Balance mellem Afgang og Tilgang kunde tilvejebringes, stiller Opgaven sig, naar man vil indskrænke sig til at imødekomme den nærmeste Fremtids Krav, ifølge de hidtidige Erfaringer saaledes, at der, indtil saadan Balance er naaet, hvert 6te Mar vil trænges til 300 ny Pladser, naar Tilstanden ikke skal blive ganske utilfredsstillende. En Forøgelse af denne Karakter har Kommissionen derfor anbefalet som en Foranstaltning, til hvis Gennemførelse de fornødne Skridt snarest burde foretages.

Over for Spørgsmaalet om de Veje, ad hvilke en saadan Forøgelse af Anstaltspladsen skal gennemføres, har Kommissionen udtalt, at Anstalterne ved Bordingborg, Middelfart og Aarhus have en Størrelse, som der ikke bør blive Spørgsmaal om yderligere at forøge, i hvert Fald ikke i nogen for det heromhandlede Formaal nævneværdig Grad. Middelfart-Anstalten har ganske vist vist sig — under en Ordning, der nærmest svarer til Bordingborg- og Aarhus-Anstalternes, navnlig under en enkelt Overlæge, der tillige som Formand for Direktionen forestaar Administrationen (i Modsætning til Ordningen ved St. Hans Hospital) — at kunne drives paa en forsvarlig Maade med et Patientantal, der er betydelig højere end de to andres; men dette beror paa, at heldbrekelige og uheldbrekelige Patienter i Middelfart behandles i forskellige Bygninger, hvad der ikke er Tilfældet i de to andre Anstalter, og at der derigennem finder en Udsondring Sted af en Del uheldbrekelige Patienter, der i det væsentlige kunne overlades til en Reserverlæges mere selvstændige Tilsyn.

Efter det anførte kan der alene blive Spørgsmaal om enten allerede nu at oprette en ny Anstalt eller at stride til en Udvidelse af Viborg-Anstalten. At vælge den sidste Udvej anbefaler sig nu allerede af den Grund, at en saadan Udvidelse kan gennem-